

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobkyně: **Bc. I. K.**, zastoupena Mgr. Pavlem Černohousem, advokátem v Praze 4, Ve svahu 531/1, **za účasti:** P. K., zastoupen Mgr. Petrem Černohousem, advokátem v Praze 4, Ve svahu 531/1, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Praha 10, Vršovická 65, v řízení o žalobě proti sdělení žalovaného č. j. 890/500/10 35764/ENV/10 ze dne 12. 5. 2010,

T a k t o:

- I. Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 12. 5. 2012, č. j. 890/500/10 35764/ENV/10, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 18.600 Kč k rukám zástupce Mgr. Pavla Černohouse, advokáta, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se žalobou podanou dne 10. 11. 2010 v 21:44 hod. domáhala zrušení sdělení Ministerstva životního prostředí č. j. 890/500/10 35764/ENV/10 ze dne 12. 5. 2010, jakož i rozhodnutí Správy chráněné krajinné oblasti Český kras zn. 133-Dop č. j. 0000/3048/04 ze dne 11. 11. 2004, kterým byla udělena výjimka pro zásah do biotopu zvláště chráněných druhů živočichů a rostlin ve věci stavby „Vedení 2 x 110 kV V 303/304 TR Chodov – TR Řeporyje, Úsek Modřanská rokle – TR Řeporyje“.

Žalobkyně ve svém podání uváděla, že společně s manželem P. K. koupila dne 8. 12. 2004 pozemky p. č. 846, 856, 864 a 865 všechny v kat. území Modřany, dále dne 13. 6. 2008 pozemkovou parcelu p. č. 4555/343 v kat. území Modřany, trvalý travní porost, o výměře 1.623 m².

Dne 23. 4. 2010 obdržel žalovaný podání žalobkyně označené jako odvolání opomenutých účastníků proti rozhodnutí Správy chráněné krajinné oblasti Český kras zn. 133-Dop č. j. 0000/3048/04 ze dne 11. 11. 2004, kterým byla udělena výjimka pro zásah do biotopu zvláště chráněných druhů živočichů a rostlin ve věci stavby „Vedení 2 x 110 kV V 303/304 TR Chodov – TR Řeporyje, Úsek Modřanská rokle – TR Řeporyje“. Podavatelé tvrdili, že toto rozhodnutí jim mělo být zasláno dne 7. 4. 2010. Dovolávali se rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 6 Ca 306/2006-67, jímž na základě žaloby I. K., nar. X, bylo zrušeno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru stavebního ze dne 26. 7. 2006 č. j. S-MHMP 208740/2006OST/No, kterým bylo zamítnuto mj. její odvolání proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 16, odboru výstavby ze dne 3. 3. 2006 či: OV-010931/04/Kv, kterým pod bodem I. výroku rozhodnutí rozhodl o umístění stavby „Vedení 2 x 110 kV V303/304 TR Chodov-TR-Řeporyje, úsek Modřanská rokle-TR Řeporyje“ na pozemcích (jejich částech) v kat. územích Slivenec, Lochkov, Velká Chuchle, Radotín, Lahovice, Komořany a Modřany, navazující na již zrekonstruovaný úsek mezi TR Chodov-Modřanská rokle, umístěné ve stávající trase VVN tak, jak je zakreslena v grafické části ÚPn HMP jako závazný prvek funkčního a prostorového uspořádání území, v celkové délce 8, 96 km. V tomto výroku dále stanovil pro umístění a projektovou přípravu stavby vyjmenované podmínky. Pod bodem II. uvedeného rozhodnutí pak zamítl námitky účastníků řízení – K. a R. K., A. K., I. a P. K. Jednalo se o námitky, že stavba účastníky omezuje ze tří stran (písm. a), že dosud nedošlo k finančnímu odškodnění majitelů všech dotčených nemovitostí (písm. b), že stavbu je nutno umístit po silničním okruhu z dosahu lokality chráněné krajinné oblasti změnou územního plánu (písm. c), že lokalita je vedena v územním plánu jako OC – vedení nelze vést vzduchem, ale pouze zemí, že se ohrazují proti výjimce z OTTP č. 26/1999 Sb. vydané dne 28. 8. 2003 (písm. d), že není jasné postavení Úřadu městské části Praha 16 jako stavebního odboru (písm. e) a že dosud nejsou vyjasněna a vyřešena práva vlastníků nemovitostí (písm. g).

Žalovaný na toto podání reagoval sdělením č. j. 890/500/10 35764/ENV/10 ze dne 12. 5. 2010, v němž mj. uvedl, že napadené rozhodnutí Správy chráněné krajinné oblasti Český kras zn. 133-Dop č. j. 0000/3048/04 ze dne 11. 11. 2004 nabylo právní moci dne 3. 12. 2004 a je stále platné a pro uplynutí lhůt ho ani v přezkumném řízení nelze přezkoumat.

Toto sdělení žalovaného ze dne 12. 5. 2010 bylo dle správního spisu žalobkyni nejprve doručeno dne 13. 5. 2010. Posléze žalobkyně dne 6. 9. 2010 požádala žalovaného o opakované doručení s tím, že vyřízení podnětu neobdržela. Podle záznamu v správním spisu jí bylo opakovaně doručeno dne 9. 9. 2010.

Žalobkyně se svým podáním domáhala zrušení napadeného rozhodnutí z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti, když žalovaný rozhodoval, aniž by zjistil skutečný stav věci. Odkazovala přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. června 2009, č. j. 1 As 22/2009-136.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 13. 4. 2010 navrhl žalobu zamítnout s tím, že je nedůvodná.

Městský soud v Praze nařídil ve věci jednání, které se konalo dne 19. 6. 2014, při němž účastníci řízení setrvali na svých dříve písemně vyjádřených stanoviscích.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Městský soud v Praze původně usnesením ze dne 24. září 2013, č. j. 8 A 250/2010-46 žalobu odmítnul, neboť tímto aktem bylo žalobkyni a osobě zúčastněné sděleno, že jimi podané odvolání coby opomenutých účastníků řízení proti rozhodnutí Správy chráněné krajinné oblasti Český kras ze dne 11. 11. 2004, č. j. 0000/3048/04, bude vyřízeno jen jako podnět. To proto, že odvoláním napadené rozhodnutí nabylo dne 3. 12. 2004 právní moci. S ohledem na uplynutí lhůt pro případné přezkumné řízení bylo stěžovatelce sděleno, že její námitky jsou bez významu a nebudou dále zkoumány. Považoval tedy žalovaným vydaný akt za nezpůsobilý zasáhnout do veřejných subjektivních práv žalobkyně, neboť tímto sdělením byla žalobkyně zpravena pouze o tom, že ve věci uplynula lhůta k přezkumnému řízení. Ani na zahájení přezkumného řízení přitom není právní nárok.

Nicméně Nejvyšší správní soud vyhověl kasační stížnosti žalobkyně a rozsudkem ze dne 14. února 2014, č. j. 2 As 80/2013-31, citované usnesení zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 2 As 80/2013 – 31 posoudil jednak podání žalobkyně jako včas podané, neboť ze správního spisu nelze spolehlivě zjistit, kdy bylo žalobkyni napadené rozhodnutí doručeno. První pokus o doručení proběhl 13. 5. 2010, avšak zásilka nebyla zpracována a vypravena, jak plyne z komunikace ve spise. Žalobkyně telefonicky kontaktovala žalovaného, který následně zásilku vypravil až dne 7. 9. 2010. Den, kdy bylo doručeno žalobkyni, však zjistit ze spisu nelze. Nepodložený je závěr Městského soudu v Praze, že k doručení došlo dne 9. 9. 2010, neboť takový závěr nemá oporu ve spise, jak byl předložen zdejšímu soudu.

Jednak se Nejvyšší správní soud vyjádřil k napadenému správnímu aktu, který byl vydán ve formě přípisu žalovaného, který byl adresován mj. žalobkyni. Přípis nemá formální náležitosti správního rozhodnutí, obsahuje rekapitulaci věci a je v něm uvedeno, že podání označené jako odvolání vnímá žalovaný jen jako podnět k přezkumnému řízení. Vzhledem k tomu, že lhůty pro zahájení přezkumného řízení marně uplynuly, jsou dle žalovaného námitky v podání uváděné bez významu.

Definici rozhodnutí, které lze přezkoumat ve správním soudnictví, obsahuje ustanovení § 65 odst. 1 soudního řádu správního, podle něhož platí, že kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho

nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak. Předmětné ustanovení zakotvuje žalobní legitimaci, a je tedy určující normou soudního přezkumu správních rozhodnutí. Nejvyšší správní soud vydal několik rozhodnutí týkajících se výkladu § 65 odst. 1 soudního řádu správního. Rozhodující jsou dvě rozhodnutí rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 - 42, publikované pod č. 906/2006 Sb. NSS, a ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005 - 86, publikované pod č. 1764/2009 Sb. NSS. Zejména v posledně jmenovaném usnesení se rozšířený senát podrobně zabýval jak otázkou posuzování správního rozhodnutí z hlediska formálních a materiálních náležitostí, tak i kompetenční výlukou podle § 70 písm. a) s. ř. s., již ke zdůvodnění svého rozhodnutí použil i Městský soud v Praze právě projednávané věci a podle níž jsou ze soudního přezkumu vyloučeny úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími.

Rozšířený senát se nejprve věnoval otázce, jaký akt lze obecně považovat za rozhodnutí, resp. zda je rozhodující jeho formální či materiální (obsahová) stránka a jaký je třeba použít postup, pokud dojde k rozporu mezi formou a obsahem správního aktu: „*Výchozím pravidlem je respektování formálního označení určitého aktu; je-li správní akt nadepsán „rozhodnutí“ a má náležitosti rozhodnutí, pak se má v první fázi za to, že se v skutku o rozhodnutí jedná. Může však dojít k situacím, kdy, ač je určitý výstup formálně označen za akt jednoho typu, ve skutečnosti (s ohledem na jeho materiální znaky) se jedná o akt typově jiný. Jak judikatura správních soudů (srov. např. rozsudek ze dne 24. 5. 2006, č. j. 1 Afs 147/2005 - 107, č. 923/2006 Sb. NSS anebo rozsudek ze dne 2. 7. 2008, č. j. 1 Ans 5/2008 - 104, www.nssoud.cz, kde zdejší soud konstatoval, že i běžný dopis správního orgánu může být obsahově správním rozhodnutím), tak judikatura Ústavního soudu [srov. např. nález ÚS ze dne 25. 10. 1995, sp. zn. Pl. ÚS 17/95, č. 271/1995 Sb., kde pro přijetí aktu typově správního (správní rozhodnutí) byl zvolen akt normativní (nařízení vlády)] akceptují, že v případě podobného rozporu může dojít, s ohledem na požadavek účinné ochrany práv fyzických a právnických osob, k situaci, kdy obsah převládne nad formou. Akt formálně označený za akt jiný bude přezkoumán. Dodatečným argumentem pro umožnění „rekvalifikace“ aktu ve prospěch fyzické či právnické osoby je požadavek kontroly a předvídatelnosti činnosti veřejné správy; jinak by se mohla veřejná správa vyhnout přezkumu svých úkonů jenom tím, že by akt určitého typu formálně označila za akt jiný, typicky tedy takového typu, u kterého není soudní přezkum možný. Kompetenční výluky podle § 70 písm. a) s. ř. s. představují situaci opačnou. Také zde sice dochází ke korekci formy s ohledem na obsah, děje se tak však v neprospěch účastníka a s důsledkem odepření soudní ochrany. Akt, který je na první pohled „bezvadným“ správním aktem se všemi formálními náležitostmi správního rozhodnutí, je z materiálního hlediska označen za úkon správního orgánu nalézající se mimo rámeček § 65 odst. 1 s. ř. s. Nejenom, že se jedná o postup, o jehož korektnosti nepadá shoda. S ohledem na výše uvedené požadavky předvídatelnosti práva a právní jistoty pro běžného adresáta se navíc jedná o postup ústavně pochybný. Ve svém důsledku totiž znamená, že od průměrného adresáta právní regulace je vyžadováno, aby si samostatně posoudil, zda správní rozhodnutí se všemi náležitostmi, které obdržel od příslušného správního orgánu, je také z materiálního hlediska správním rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Přístup k právní ochraně ve správním soudnictví pro subjekt právní regulace se tak stává odvislým od samostatného posouzení komplexní právní otázky, o které nepadá dosud shoda ani uvnitř samotného Nejvyššího správního soudu. Takový přístup je v právním státě, za který se Česká republika považuje (čl. 1 odst. 1 Ústavy ČR), neobhájitelný. Jak již bylo uvedeno výše, v právním státě je přístup k soudu pravidlem a jeho odepření výjimkou (čl. 36 odst. 2 Listiny). Kompetenční výluky ustanovení § 70 s. ř. s. proto musí být definovány a vykládány úzce a především předvídatelně.“*

V další části svého rozhodnutí se pak rozšířený senát zabýval otázkou veřejných subjektivních práv, která mají být správním rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 soudního řádu správního zasažena. Vyšel přitom z premisy, že výkladem tohoto kritéria by nemělo docházet k zužování ústavně zaručeného práva na soudní ochranu, a dospěl k závěru, že *„žalobní legitimace ve správním soudnictví by napříště neměla být svázána s existencí ex ante přesně specifikovaných veřejných subjektivních hmotných práv žalobce, ale s tvrzeným zásahem do právní sféry žalobce. Tak tomu bude vždy v situaci, kdy se jednostranný úkon orgánu moci výkonné, vztahující se ke konkrétní věci a konkrétním adresátům, závazně a autoritativně dotýká právní sféry žalobce. Nejde tedy o to, zda úkon správního orgánu založil, změnil či zrušil práva a povinnosti žalobce, nýbrž o to, zda se - podle tvrzení žalobce v žalobě – negativně projevil v jeho právní sféře.“*

Aktivní žalobní legitimace v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tak bude podle rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu dána vždy tehdy, pokud s ohledem na tvrzení žalobce není možné zjevně a jednoznačně konstatovat, že k zásahu do jeho právní sféry v žádném případě dojít nemohlo.

Městský soud v Praze bez konkrétnější argumentace vzal za nesporné, že odvolání žalobkyně bylo podnětem pro zahájení přezkumného řízení podle správního řádu, a tudíž sdělení žalovaného, reagující na tento podnět, je v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu ze soudního přezkumu vyloučeno. Správní řád v § 81 stanoví, že právo podat odvolání proti rozhodnutí správního orgánu má jen účastník řízení. Odvolání podané osobou od účastníka odlišnou je tak nutno považovat za nepřipustné. Podle § 92 odst. 1 téhož zákona má pak správní orgán povinnost opožděné nebo nepřipustné odvolání odvolacím rozhodnutím zamítnout. Jestliže rozhodnutí již nabylo právní moci, následně zkoumá, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Shledá-li předpoklady pro zahájení přezkumného řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, posuzuje se opožděné nebo nepřipustné odvolání jako podnět k přezkumnému řízení nebo žádost o obnovu řízení nebo žádost o vydání nového rozhodnutí. Z toho plyne, že na nepřipustné odvolání, které neodůvodňuje použití některého z mimořádných opravných prostředků, může správní orgán reagovat pouze jediným možným způsobem – a to zamítavým rozhodnutím. Obdobnou úpravu bylo možné nalézt i v předchozí právní úpravě – v zákoně č. 71/1967 Sb., o správním řízení.

Ukládá-li zákon správnímu orgánu vydat rozhodnutí o určitém obsahu, jež je přezkoumatelné ve správním soudnictví, nemůže se správní orgán v rozporu se zákonem této soudní kontroly zprostit vydáním neformálního sdělení, jež by soudně přezkoumatelné nebylo, a to ani s poukazem na údajnou administrativní náročnost takového postupu. Jestliže tedy v daném případě žalovaný dospěl k závěru, že odvolání bylo podáno osobou k tomu neoprávněnou nebo bylo podáno po lhůtě, bylo jeho povinností odvolání rozhodnutím zamítnout a svůj názor odůvodnit. Žalovaný však místo toho reagoval na žalobcovo odvolání sdělením, jež nepochybně postrádá některé formální náležitosti rozhodnutí, jak jsou vymezeny v § 67 správního řádu z roku 2004, zejména oddělenou výrokovou část. Materiálně jej nicméně za rozhodnutí považovat lze, jak plyne z obsáhle citované judikatury rozšířeného senátu. Ze sdělení zřetelně vyplývá, že žalovaný tímto věc ukončil a nehodlá se jí dále zabývat. Pokud by zdejší soud akceptoval tvrzení žalovaného, že se o rozhodnutí nejedná, nejen že by posvětil jeho nesprávný postup, ale umožnil by žalovanému vyhnout se přezkumu tohoto úkonu jenom díky tomu, že jej formálně označil za akt, u kterého není soudní přezkum možný.

Pokud jde o otázku zásahu do právní sféry žalobkyně, pak ta v žalobě zcela jasně tvrdila, že sdělení žalovaného zasáhlo do její právní sféry. Konkrétně uváděla, že bylo porušeno její právo být účastníkem řízení, a tedy i uvádět námitky v jeho rámci. K zásahu do právní sféry může nepochybně dojít i rozhodnutím procesní povahy, nicméně spojeným s hmotněprávními aspekty. Pokud žalovaný, byť ve formě sdělení, zamítl odvolání proti meritornímu rozhodnutí správního úřadu prvního stupně pro nepřípustnost, má takové rozhodnutí pro žalobkyni i hmotněprávní dosah, neboť je jí jím znemožněno otevřít otázku zákonnosti meritorního rozhodnutí.

Městský soud v Praze nesprávně vycházel z názoru, že odvolání bylo podnětem k přezkumnému řízení, a že o něm nebylo rozhodnuto; materiálně se jednalo o zamítavé rozhodnutí o odvolání.

Městský soud v Praze byl v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v jeho rozsudku č. j. 2 As 80/2013-31, a proto posuzoval napadený správní akt žalovaného jako rozhodnutí o podaném odvolání ze dne 23. 4. 2010 proti rozhodnutí Správy chráněné krajinné oblasti Český kras zn. 133-Dop č. j. 0000/3048/04 ze dne 11. 11. 2004, kterým byla udělena výjimka pro zásah do biotopu zvláště chráněných druhů živočichů a rostlin ve věci stavby „Vedení 2 x 110 kV V 303/304 TR Chodov – TR Řeporyje, Úsek Modřanská rokle – TR Řeporyje“, o němž podavatelé tvrdili, že toto rozhodnutí jim mělo být zasláno dne 7. 4. 2010.

Z obsahu rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. února 2010, č. j. 6 Ca 306/2006-67, vzal soud za prokázané, že žalobkyně napadla žalobou rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odbor stavební, ze dne 26. 7. 2006, č. j. S-MHMP 208740/2006OST/No, kterým bylo zamítnuto mj. její odvolání proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 16, odboru výstavby ze dne 3. 3. 2006 č. j.: OV-010931/04/Kv a kterým bylo toto rozhodnutí o umístění stavby potvrzeno. Napadené rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno podle § 78 odst. 1 soudního řádu správního pro vady řízení, neboť žalovaný nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si neopatřil potřebné podklady pro rozhodnutí, došlo tedy k porušení § 32 odst. 1 a § 46 správního řádu. Soud tak shledal důvodnou námitku, že bylo třeba věc posoudit i z hlediska dopadu stavby na krajinný ráz a před vydáním rozhodnutí o umístění stavby mělo být vyžádáno od orgánu ochrany přírody rozhodnutí podle § 12 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb.

K námitce žalobkyně ohledně nerespektování vyhlášky č. 3/1991 Sb. hl. m. Prahy, kterou je na území přírodního parku „Modřanská rokle – Cholupice“ vyhlášena trvalá stavební uzávěra, Městský soud v Praze v citovaném rozsudku uvedl, že uvedenou vyhlášku byla zřízena mimo jiné oblast klidu: „Modřanská rokle - Cholupice“. Podle čl. 3 odst. 1 této vyhlášky v oblastech klidu lze provádět výstavbu objektů pouze na místech k tomu určených schválenou územně plánovací dokumentací. Tato dokumentace musí vycházet ze specifických podmínek oblastí klidu a přispívat k naplnění jejich poslání. Jestliže územní plán sídelního útvaru zahrnoval trasu předmětného vedení a trasa navrhovaná se shodovala, je třeba mít za to, že shora citované ustanovení vyhlášky č. 3/1991 Sb. hl. m. Prahy nebylo porušeno. Pokud se jedná o stavební uzávěru upravenou v čl. 3 odst. 2, zde je třeba poukázat na to, že tato se vztahuje na souvisle nezastavěné části oblasti klidu. Z obsahu správního spisu vyplývá, že část stavby je vedena zastavěným územím a část územím nezastavěným. Za této situace je

třeba dle názoru soudu vycházet zejména z toho, že trasa vedení byla zahrnuta do územního plánu a že navrhovaná trasa byla s trasou takto určenou shodná.

Soud v rozsudku č. j. 6 Ca 306/2006-67 dále uvedl, že se jedná o stavbu liniovou, kde rozhodnutí obou stupňů byla oznamována veřejnou vyhláškou podle § 42 odst. 2 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen stavební zákon). Pokud žalobkyně namítla, že spolu s textem prvostupňového rozhodnutí nebyl tímto způsobem oznámen ani situační výkres v měřítku 1 : 1000 nazvaný Mapa KN, který měl být v ověřené dokumentaci předán navrhovateli a dotčeným městským částem po nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, ani zmiňovaná dokumentace, soud uvedl následující. Zmiňovaný situační výkres tvoří součást technické dokumentace předložené navrhovatelem jako podklad pro vydání rozhodnutí o umístění stavby a je v něm zachycena trasa předmětné stavby. Jedná se o rozsáhlejší grafickou přílohu. V rozhodnutí ze dne 3. 3. 2006 č. j. OV-010931/04/Kv je uvedeno, že situační výkresy jsou k nahlédnutí v kanceláři stavebního úřadu. Vzhledem k rozsáhlosti těchto výkresů má soud za to, že byly naplněny požadavky stanovené ve shora citovaném ustanovení § 48 odst. 2 vyhl. č. 132/1998 Sb. a že účastníci řízení byli informováni o tom, kde lze do těchto grafických příloh nahlédnout. Předání ověřené dokumentace navrhovateli a příslušným obecním úřadům pak vyplývá z § 3 odst. 3 vyhl. č. 132/1998 Sb. Pod bodem 2. stanovených podmínek pro umístění a projektovou přípravu stavby je vedení VVN vymezeno pro jednotlivé stožáry souřadnicemi a stožárová místa jsou vymezena vedle souřadnic i katastrálním územím a parcelními čísly pozemků. Za této situace má soud za to, že popis umístěvané stavby je dostatečně určitý a že tedy výrok prvostupňového rozhodnutí netrpí vytýkanou nesrozumitelností a nepřesvědčivostí.

Na základě shora uvedených skutečností má soud za to, že žalobkyni muselo být známo rozhodnutí Správy chráněné krajinné oblasti Český kras zn. 133-Dop č. j. 0000/3048/04 ze dne 11. 11. 2004, kterým byla udělena výjimka pro zásah do biotopu zvláště chráněných druhů živočichů a rostlin ve věci stavby „Vedení 2 x 110 kV V 303/304 TR Chodov – TR Řeporyje, Úsek Modřanská rokle – TR Řeporyje“, neboť toto rozhodnutí bylo jedním z podkladů ve správním řízení, jehož byla žalobkyně účastnicí, a které skončilo vydáním rozhodnutí Úřadu městské části Praha 16, odboru výstavby ze dne 3. 3. 2006 či: OV-010931/04/Kv, kterým pod bodem I. výroku rozhodnutí rozhodl o umístění stavby „Vedení 2 x 110 kV V 303/304 TR Chodov-TR-Řeporyje, úsek Modřanská rokle-TR Řeporyje“ na pozemcích (jejich částech) v kat. územích Slivenec, Lochkov, Velká Chuchle, Radotín, Lahovice, Komořany a Modřany. Žalobkyně tedy zjevně měla možnost uplatnit svůj požadavek opomenutého účastníka dříve než až dne 23. 4. 2010. Této možnosti však nevyužila.

Nicméně v inkriminované věci musel soud přisvědčit žalobní námitce týkající se nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Napadený správní akt totiž neobsahuje náležitosti rozhodnutí dle správního řádu

Žalovaný totiž se měl vypořádat s podáním jako odvoláním proti rozhodnutí Správy chráněné krajinné oblasti Český kras zn. 133-Dop č. j. 0000/3048/04 ze dne 11. 11. 2004, kterým byla udělena výjimka pro zásah do biotopu zvláště chráněných druhů živočichů a rostlin ve věci stavby „Vedení 2 x 110 kV V 303/304 TR Chodov – TR Řeporyje, Úsek Modřanská rokle – TR Řeporyje“. Měl se tedy zabývat tím, zda odvolání bylo podáno včas,

zda bylo podáno oprávněnou osobu, zda jsou věcné námitky relevantní a konečně měl uvést, z jakých důvodů shledal nebo neshledal odvolací námitky důvodnými. Všechny tyto náležitosti žalovaným vydaný správní akt postrádá.

Městský soud v Praze odkazuje v této souvislosti na nález Ústavního soud dne 27. dubna 2010, III. ÚS 542/09:

Jestliže zákon ukládá rozhodnout o podání označeném jako "odvolání" a shledá-li správní orgán, že se jedná o odvolání nepřipustné, jež je nutné zamítnout, protože kupř. bylo podáno osobou k tomu neoprávněnou (ustanovení § 92 odst. 1 věta první správního řádu), nesmí se správní orgán tomuto úkonu vyhýbat tím, že na podání bude reagovat sdělením, jež by soudně přezkoumatelné nebylo.

Je-li takové sdělení správního orgánu jedinou reakcí na tzv. opomenutým účastníkem řízení podané odvolání, z něž plyne, že správní orgán neshledal předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí (ustanovení § 92 odst. 1 věta druhá správního řádu), pak je zřejmé, že se správní orgán podaným odvoláním zabýval, byť o něm nerozhodl úkonem formálně označeným jako "rozhodnutí".

Považuje-li tzv. opomenutý účastník řízení takové sdělení za rozhodnutí o jeho odvolání, musí jej soud přezkoumat i z tohoto hlediska a nemůže se při tom vyhnout skutkovému a právnímu kontextu; předpokladem pro postup správního orgánu dle ustanovení § 92 odst. 1 věta druhá ve spojení s ustanovením § 94 odst. 1 věta poslední správního řádu je jeho zamítavé rozhodnutí o podaném odvolání, a proto soud musí a priori vycházet z toho, že vůle správního orgánu zamítnout odvolání projevena byla.

Soudy byly povinny si při rozhodování počínat tak, aby stěžovateli poskytly skutečně efektivní ochranu před nezákonnými postupy správních orgánů. Důsledný postup stěžovatele dle poučení poskytnutých mu soudy (využití prostředků ochrany před nečinností správních orgánů) by nemusel stačit k adekvátní ochraně jeho práv, neboť plynutí času samo o sobě může vést k takovému stavu věcí, který by již nebylo možné zvrátit (uvést do původního stavu), nýbrž jen toliko kompenzovat.

Městský soud v Praze s ohledem na shora uvedené skutečnosti ve věci rozhodl tak, že žalobou napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního zrušil pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů rozhodnutí, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 soudního řádu správního).

Rozhodnutí o náhradě nákladů řízení soud opřel o ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci plný úspěch. Výši náhrady potom určil podle vyhl. č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif), a to tak, že 7.000 Kč činily náklady na uhrazení soudního poplatku z podané žaloby a kasační stížnosti, dále náklady právního zastoupení za dva úkony právní pomoci podle § 9 odst. 3 a 2.100 Kč, tj. převzetí a příprava zastoupení a podání žaloby, a 2x režijní paušál podle § 13 odst. 3 a 300 Kč. Dále potom dva úkony podle nové právní

úpravy od 1. 1. 2013, tj. podání kasační stížnosti a účast při jednání á 3.100 Kč a 2x režijní paušál á 300 Kč, tedy celkem 18.600 Kč.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 19. června 2014

**JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu**

**Za správnost vyhotovení:
Marcela Brabcová**